

Un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică – Ioan 4,1-26

Capitolul anterior ne-a arătat în legătură cu tema noastră acțiunea Duhului Sfânt asupra inimii omului. El ne-a arătat nașterea din nou, nu a naturii omenești, așa cum în mod greșit se presupune de unii, ci nașterea din nou din Dumnezeu, care are loc în om. Fără această naștere din nou din apă și din Duh nu se poate vedea Împărăția lui Dumnezeu și nici nu se poate intra în ea. Numai o natură care vine din Dumnezeu este potrivită pentru Împărăția lui Dumnezeu. Numai natura dumnezeiască este capabilă să cunoască și să savureze pe Dumnezeu. Nici o sfințire din afara omului, și nici vreo lucrare, oricâtă valoare ar avea ea, făcută de dragul lui, nu ar fi suficientă în sine însuși ca să-l facă pe om potrivit pentru prezența lui Dumnezeu. O astfel de lucrare ar fi probabil suficientă pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu cu privire la păcat și să-L glorifice nespus de mult. Realmente aceasta a avut loc prin lucrarea minunată a Domnului Isus la cruce. Doresc însă să accentuez, că nimic din afara omului nu poate face pe păcătos capabil să cunoască și să savureze pe Dumnezeu, dacă la aceasta nu s-ar mai adăuga ceva. Același har dumnezeiesc, care a trimis pe Hristos să înfăptuiască lucrarea de mântuire, Îl revelează pe El acum sufletelor noastre în virtutea Duhului Sfânt prin Cuvânt, și prin aceasta el se naște din apă și din Duh.

Însă mai mult chiar: acum, după ce lucrarea de mântuire a fost înfăptuită, cel care crede este îndreptățit să cunoască și să înțeleagă această lucrare în toată dimensiunea ei. Fiul lui Dumnezeu Însuși folosește o expresie minunată, care cu adevărat este demnă de El, ca să ne dea înțelegere în privința aceasta. Nu este vorba numai de a fi întors la Domnul sau de a fi născut din nou, ci și de a poseda *viața veșnică*. Eu nu contest nicidecum, că nașterea din nou înseamnă în principal să ai *viața veșnică*. Dar mă gândesc că este bine să luăm seama la felul de exprimare, pe care Domnul Isus îl folosește aici. El nu Se mulțumește cu formulări generale sau cu constatări, că toți trebuie să se nască din nou. Nu, El ne arată binecuvântarea, care pornește de la Golgota în caracterul care corespunde Lui; căci El este *viața veșnică*, da, *viața*, care era la Tatăl și care ne-a fost revelată. În felul acesta harul a devenit activ într-un fel demn de Fiul lui Dumnezeu.

Acum ajungem la un alt aspect al temei noastre. Aici este vorba nu numai de nevoile omului, și nici de necesitatea unei naturi noi, pe care el nu o posedă și de aceea el o poate primi numai de la Dumnezeu. Când Dumnezeu trimite pe Fiul Său preaiubit în lume, atunci El nu Se limitează numai la a face pe oameni potriviți pentru prezența Sa. El acționează ca Dumnezeu; El dăruiește nu numai o natură nouă, ci și o putere corespunzătoare, care lucrează în această natură nouă. El dăruiește ceea ce oferă acestei naturi noi putere de a acționa și ceea ce este izvorul oricărei bucurii, care aparține ființei naturii dumnezeiești. Pe scurt, aici este vorba nu numai de posedarea vieții veșnice, - oricât de binecuvântat ar fi acest fapt, căci noi am văzut, că aceasta este expresia cea mai înaltă a nașterii din nou, - ci El ne dăruiește și Duhul Sfânt. Împrejurările în care lucrează Domnul, ca totdeauna, corespund exact a ceea ce Dumnezeu vrea să reveleze.

În capitolul anterior am văzut cum un om (Nicodim) cu o profundă dorință din inimă se adresează Domnului, cu toate că aceasta – cel puțin după sentimentul propriu – nu era ușor. Acum însă ajungem la o altă treaptă a harului pe calea Fiului lui Dumnezeu: în fond El era deja lepădat. În loc ca oamenii să creadă în El din pricina minunilor făcute de El, gelozia fariseilor a

fost provocată. De aceea Fiul lui Dumnezeu pleacă întristat din Iudeea, spre locul unde L-a trimis Dumnezeu. El simțea profund; nici nu putea și nici nu trebuia să fie altfel. În dragostea Lui El trebuia să sufere lăuntric; lepădarea Lui era numai o latură. Îl durea și pentru ei, deoarece ei părăsiseră harul oferit lor; prin faptul că ei nu L-au primit pe El, Mesia al lor, au respins și pe Dumnezeu Însuși. Dar tocmai respingerea Lui Îl determină să reveleze harul Său sub o formă care depășea cu mult tot ce s-a petrecut în Iudeea. O femeie din Samaria – s-ar putea crede că nu era o societate potrivită pentru Mesia – o femeie sărmană din cetatea Sihar, după toate aparențele chiar și în ochii oamenilor o femeie stricată, Îl întâmpină, așa cum El sta singur și obosit de călătorie la fântâna lui Iacov.

El știe să-i atingă inima. El o roagă să-I dea apă să bea. Cu toate că El era Mesia, El nu S-a apropiat ca Mesia, ci ca Fiul lui Dumnezeu, care nu avea nevoie de slava exterioară, dar care simțea nevoia să ofere har. Omul era pierdut, dar Dumnezeu dorea pe omul pierdut; numai El Însuși putea să întâmpine această nevoie a omului. Astfel în dragostea Lui Se umilește și Se roagă pentru apă. Ce nu ar face El, ca să-i câștige inima? Femeia este uimită; căci iudeii nu voiau să aibă a face nicidecum cu samaritenii, și pentru ea El era numai „un iudeu” și ea „o femeie din Samaria”. Cât de îndepărtate erau ambele de adevăr! El spune însă: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: „Dă-Mi să beau!”, tu ai fi cerut de la El și El ți-ar fi dat apă vie.” Dar ea nu a înțeles aceasta. Nu se poate presupune că ea cunoștea *Legea* lui Dumnezeu, chiar dacă ea vorbea despre ea. Și acum – *Darul* lui Dumnezeu! Cine din Israelul privilegiat a înțeles cu adevărat că Dumnezeu era Dătătorul? Ideile, de care ea se lega, îi ofereau un tablou total opus despre Dumnezeu; orice religie omenească Îl privește ca pe Cel care cere. Ea este într-adevăr numai o femeie sărmană, păcătoasă, pierdută. Cu toate acestea posedă o anumită mândrie religioasă și prin aceasta se simte mai presus de alții. Pentru ea în orice caz, ca pentru mulți alții, care ar trebui să știe mai bine, Dumnezeu este totdeauna numai Unul care cere, niciodată Unul care dă, așa cum numai Dumnezeu poate da. La un astfel de gând nu se poate înălța duhul omului, cel puțin în ceea ce el caută pentru sufletul lui. El cunoaște probabil efectul puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu Însuși îi rămâne necunoscut și El nu poate fi cunoscut, decât numai în Hristos, Fiul Său. Aceasta ea nu a învățat niciodată. Ea nu avea nici o idee, cine era Cel care îi cerea: „Dă-Mi să beau”. Dacă ar fi știut cine era El, atunci Dumnezeu ca Dătător ar fi stat măreț înaintea sufletului ei.

Harul era străin lumii ideilor ei; un „iudeu” o ruga să-I dea apă, și ea nu știa nimic despre demnitatea Aceluia, care acum ca Om umbla printre oameni pe pământ; ea nu știa că El era Fiul, singurul Fiu născut; ea nu cunoștea slava Aceluia, care niciodată nu a arătat mai deschis slava Sa ca acum, când S-a coborât atât de mult spre păcătoși; căci profunzimea lui Dumnezeu și a Fiului Său nu se arată niciunde mai clar ca în aceea că din dragoste vine în întâmpinarea păcătoșilor – nu în bunăvoință, ci în adevărată bunătate! În „bunăvoință” este inclus gândul unei binefaceri obișnuite, așa cum se practică în lume; acest cuvânt are pentru mine ceva respingător. În El, Cel care este adevărat și singurul care a revelat dragostea dumnezeiască, nu găsim ceva de felul acesta. În El este dragostea care nu caută motivațiile în afara Lui Însuși, dragostea dumnezeiască în natura ei proprie. Aceasta era Domnul Isus, și ca să arate aceasta, El a fost pe pământ. Ce ar fi putut găsi El atrăgător la o astfel de persoană? Nu, Dumnezeu vrea să dea, Fiul lui Dumnezeu a vrut să Se coboare. La început se părea că El ar fi cerut ceva, dar El a făcut aceasta ca să poată da. Înghițitura de apă, pentru care El S-a rugat, I-a oferit ocazia să-i poată dărui femeii apa vie. Oricine bea din această apă niciodată nu va mai înseta. Realmente aceasta suna ceva nou și străin în urechile ei: „Apă vie”!

Vrem să studiem mai îndeaproape această expresie. Să fi născut din Duhul se deosebește clar de darul Duhului Sfânt; acestea nu au nimic comun unul cu altul. Una este tot așa de adevărată și reală ca și cealaltă. Prima a existat dintotdeauna. De când păcatul a venit în lume, Duhul lui Dumnezeu a lucrat fără îndoială mereu în viața omului. Dar niciodată, înainte ca Fiul să fie revelat, Duhul lui Dumnezeu nu a fost dat, niciodată înainte ca Dumnezeu să ocupe poziția de Dăruitor și ca Fiul din dragoste pentru păcătoși să ocupe locul de smerenie; El a rugat pe o păcătoasă sărmană să-I dea să bea apă și prin aceasta prin harul Său a trezit încrederea la ea. Acest adevăr minunat strălucește mereu înaintea noastră în această evanghelie. Numai așa și acum putea să fie dată apa vie. Nu vrem să trecem cu vederea nici faptul că Hristos este Dăruitorul. Aici nu este vorba nici de Persoana Sa și nici de viața veșnică. Toate acestea le-am văzut deja clar mai înainte, și Scriptura nu se repetă. Chiar dacă este deplină armonie între toate părțile adevărului divin, totuși aici călcăm pe un teren absolut nou, căci noi întâlnim cu totul alte nevoi, noi – și nevoi mai mari aduc har mai mare. Aici nu avem teologi cu renume, ci o femeie sărmană, disprețuită, care nu are nici o valoare în ochii lumii. Însă tocmai ei îi sunt dezvăluite mai mult sau mai puțin adâncimile harului în Fiul lui Dumnezeu.

Femeia este evident total nepregătită pentru un dar așa mare; aceasta nu este de mirare. Nu cred că dacă cineva citește nepărtinitor capitolele 3 și 4 din evanghelia după Ioan și le compară, poate prețui pe învățatul Nicodim mai mult decât pe femeia neștiutoare din Samaria. În primul caz adevărul, asupra căruia Domnul insista, era probabil mai de nelipsit și mai necesar pentru om. Cât de puțin a înțeles acel învățător al lui Israel! Însă în cazul acestei femei, darul apei vii era un adevăr care mai înainte era imposibil să fie cunoscut. El nu se referea la o nevoie omenească generală și nu era un cunoscut bun comun al cunoașterii – nimeni nu putea să aibă vreo bănuială! Când mai înainte a fost dată o așa revelație a lui Dumnezeu și a harului Său, ca aceea pe care Domnul Isus o dă aici în evanghelia după Ioan 4,10 femeii din Samaria? Unde s-a văzut o desfășurare a harului ca aici, unde noi găsim pe Dumnezeu ca Dătător, și pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, care în dragoste Se preocupă cu un suflet care nu posedă nici un fel de dreptate proprie, și unde Duhul Sfânt ne este arătat ca acel Izvor viu al înviorării inimii? Femeia se referă la ceea ce în lumea aceasta este totdeauna refugiul omului – tradiția, moștenirea, „fântâna tatălui nostru Iacov”. Era încercarea de a se sustrage de la ceea ce era pentru ea prea mare, prea profund, prea divin. Însă Domnul Isus a părăsit locul în care poporul Său locuia la umbra rânduielilor date de Dumnezeu, deoarece hotărâri mai înalte urmau să se împlinească. Evanghelia după Ioan nu ni-L prezintă niciodată ca Acela care a venit să aducă ceva țării făgăduinței. Ce este fiecare făgăduință pământească, luată în sens strict? Har limitat, ponderat. El a venit însă în har nespus de mare. Nu era nici un loc, unde sufletul să se poată refugia, totul era pierdut. Dar ce nu face un păcătos, ca să găsească refugiu undeva? Ea ascunde mândria ei și se referă – cu toate că era o samariteancă – la „izvorul tatălui nostru Iacov”. Atât el, cât și copiii lui și vitele lui au băut din această fântână; ce face ea din sine față de acest Isus! Cât de neputincioasă este necredința, cât de repede întunecă ea harul bogat al lui Dumnezeu! Cu toate acestea Domnul Isus ascultă cu răbdare nebunia ei; apoi El răspunde: „Oricui va bea din apa aceasta” - chiar dacă este izvorul lui Iacov – „îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.” Da, mai mult chiar: „Ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă, țâșnind în viața veșnică”.

Aici viața veșnică este premisă, dar aici se face aluzie la un izvor dumnezeiesc de bucurie, care nu este și nu poate fi viața veșnică în sine însăși. Dimpotrivă, tot adevărul despre această natură nouă, dumnezeiască, ar fi distrus, dacă am afirma că viața veșnică este ea însăși un

izvor. Nu în aceasta constă *nucleul vieții veșnice, căci ea este dependentă în ceea ce privește natura ei*. Însă aici găsim un Izvor, o fântână, din care apa țâșnește permanent. Aici este vorba nu numai de o natură nouă, care tocmai prin faptul că ea descinde din Dumnezeu, se sprijină pe El și în El, pe Altul, își găsește tăria și hrana, ci aici avem un izvor viu de bucurie. Nimic nu arată aceasta mai clar decât tabloul unui izvor, în mod deosebit dacă ne gândim ce se include în expresia „apă vie”; căci aici nicidecum nu avem o premisă absolut necesară pentru o relație cu Dumnezeu. Dacă ar fi așa, ce ar fi atunci cu toți aceia care au trăit mai înainte?

Este vorba de un privilegiu cu totul nou, de o plinătate de bucurie, care se potrivește cu planurile și căile lui Dumnezeu abia după ce a venit Fiul lui Dumnezeu. De fapt nici nu ne putem aștepta la altceva, decât că Dumnezeu va evidenția și va scoate în evidență prin ceva cu totul deosebit venirea Fiului Său, propria Lui revelare în El și executarea lucrării de răscumpărare deosebit de prețioase. Această lucrare de răscumpărare nu este amintită aici explicit, dar ea constituia urmarea smeririi Sale. Ca să accentuăm încă o dată: este de neimaginat că Dumnezeu acest cel mai înalt lucru pe care îl avea în inima Sa să nu-l evidențieze printr-o binecuvântare nouă, printr-o înmulțire și aprofundare a bucuriei celui care crede. Cine cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu va fi de acord cu mine în privința aceasta. Omul poate să pună toate căile lui Dumnezeu pe aceeași treaptă; el poate dărâma monumentele de aducere aminte de harul Său – dar ele toate mărturisesc despre înțelepciunea Sa și despre bunătatea Sa. Chiar dacă omul încearcă să-L degradeze, dacă el îndrăznește să pătrundă în lucrurile divine, totuși Cuvântul lui Dumnezeu rămâne tare ca stânca. Ținta finală a lui Dumnezeu este ca toate lucrurile să fie spre glorificarea Fiului Său. De aceea a fost dată nu numai o natură nouă, când suflete, care prin credința în Numele Lui au fost puse deoparte, au fost născute din nou și prin aceasta au fost făcute potrivite pentru prezența Sa; cu privire la cruce, pe o bază dreaptă El a trecut cu vederea păcatele. Acum însă vine la lumină nașterea din nou pentru credincios în adevărata ei formă și în toată valoarea ei: *viața veșnică în Fiul*.

Dar aici este vorba de mai mult: pentru fiecare care primește *viața veșnică* este o putere divină, care este numită aici „un izvor de apă în el, țâșnind în *viața veșnică*”. Aceasta nu înseamnă numai prezența *vieții veșnice*, ci și puterea ei. Această putere nu constă atât de mult în natura nouă dată de Dumnezeu ca un râu care curge neîncetat din izvor. Recunosc, că aici nu este încă vorba de Persoana Duhului Sfânt – despre aceasta vorbește Scriptura la timpul potrivit; cu acest adevăr ne vom ocupa mai târziu. Potrivit înțelepciunii și exactității divine fiecare adevăr se află la locul lui corect. Aici nu este încă vorba de întrebarea, dacă Duhul Sfânt este o Persoană divină. Însă în momentul când Fiul lui Dumnezeu părăsește pământul, Duhul Sfânt ca Persoană vine în locul Lui. Vedem aici tot planul divin frumos și clar. Deci noi găsim aici prezentată nu atât de mult o Persoană, ci o putere, care locuiește în fiecare care a primit *viața veșnică*, pentru ca el să ajungă să savureze pe deplin bucuria pentru harul lui Dumnezeu. Despre aceasta vorbește Domnul, când spune: „Dar oricui va bea din apă pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă, țâșnind în *viața veșnică*”.

Să ne ocupăm puțin cu întrebarea ce este omul începând cu căderea în păcat, și ce este dimpotrivă Dumnezeu care S-a revelat în și prin Fiul Său creaturii decăzute, sărmâne. Ce schimbări a adus căderea omului? A avut Adam, după ce a fost creat, sete, în înțelesul spiritual al acestui cuvânt? Desigur, nu. Pentru o ființă fără păcat nu exista problema setei. Aceasta ar fi însemnat o lipsă în creație, pe care Dumnezeu nostru nu ar fi putut s-o permită, căci totul era „foarte bun”. Eu cred chiar, că nici setea fizică nu putea să existe. În orice caz eu sunt convins,

că Adam nu a simțit nici o dorință după hrana, pe care nu o avea, în sensul cuvintelor Domnului. El era incapabil să simtă setea, așa cum este ea înțeleasă aici; căci aceasta are ca premisă, că inima este nemulțumită și că ea nu găsește nimic care să liniștească această sete; că în ea domnește permanent dorința după ceva pe care nu l-a găsit și nici nu-l poate găsi. La Adam, pe care Dumnezeu l-a creat inocent, nu era ceva de felul acesta. Mulțumirea lui ca și creatură se vedea fără îndoială, desigur nu în adorare spirituală, dar totuși în mulțumire față de Dumnezeu, a cărui bunătate și înțelepciune el le savura în nenumărate binecuvântări. Dar el păcătuiește și cade, și prin cunoașterea binelui și răului, pe care o primește, începe și acea dorință după lucruri care niciodată nu pot satisface. În această stare se află încă fiecare om decăzut. Cea mai bună formă a acestei dorințe este speranța; fiecare om speră, deoarece el nu poate face altceva. Dezamăgiri repetate și amare din partea lumii acesteia pot face pe om să fie lipsit total de curaj, și totuși – cine nu știe, că speranța, chiar speranța împotriva speranței, continuă să existe. Exact la aceasta a dat naștere căderea în păcat. Privită sub acest aspect, speranța este un imbold permanent spre activitate neîntreruptă. Scriptura spune că omul a devenit „ca Dumnezeu”. Din aceasta s-a dezvoltat acea dorință a omului, de a fi ceva în lumea aceasta; în fond el vrea să ia locul lui Dumnezeu. Desigur Dumnezeu pune granițe acestei aroganțe a omului, și de aceea până acum ea nu a putut încă să se arate pe deplin. Dar ea locuiește în inima omului, și ea se va arăta mai bine – nu, mai rău – când Dumnezeu va lua totul din cale, care o împiedică astăzi; atunci satan va avea mână liberă. Acest timp va veni, și anume repede. Dar începând din ziua căderii în păcat era această dorință în om după lucruri, pe care el nu le are; vedem aici cauza activității lui fără răgaz în această lume pierdută.

În contrast cu aceasta vine Domnul Isus, ca să dăruiască nu numai viața veșnică, ci și „apă vie”; El dă inimii noastre conținut și împlinire, pe care mai înainte noi nu le-am cunoscut, și o putere cu totul nouă, ca să putem savura toate acestea. Ceea ce putea să încurajeze o inimă a avut dintotdeauna numai caracterul speranței în ceva de perspectivă. Credincioșii Vechiului Testament aveau încredere în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. Acum însă a avut loc o schimbare enormă; Hristos a venit, Cel mult așteptat era prezent. Dumnezeu Însuși era prezent în Persoana acestui Om, care, obosit de călătorie, stătea la izvorul din Sihar ca Cel mai de jos, dar care tocmai în adâncimea smereniei Sale a arătat în chipul cel mai minunat dragostea Sa divină. Căci Dumnezeu voia să dea în Darul Său nimic mai puțin decât pe Sine Însuși. Nu numai o natură dumnezeiască, ci El voia să dea și o putere care să locuiască în Om, care este necesară pentru a savura noua natură și tot ce aparține acestei înrudiri minunate, chiar și cu privire la adorarea și lucrarea care aparțin acestei naturi noi.

Găsim aici ce face Dumnezeu, ca să întâmpine atât căderea în păcat cât și urmările ei și să le învingă, și anume nu într-o adaptare sărăcăcioasă la suferința omului, nu printr-un mijloc oarecare sau printr-o reparație – nu, El o face într-un fel, care Îl revelează pe El Însuși, prin care devine vizibilă mărimea și slava Sa. Este harul Fiului revelat în puterea Duhului Sfânt, creștinismul în unele elemente ale sale cele mai simple, cele mai înalte, cele mai însemnate: o Persoană Dumnezeiască S-a coborât la noi în dragoste desăvârșită. Cu adevărat iudeu, dar în afara iudaismului, El roagă o femeie vinovată, care stă înaintea Lui, nu din cauza Lui Însuși ci din cauza ei o roagă, pentru cel mai neînsemnat lucru, pe care ea i-L putea da, pentru ca prin aceasta ea să devină atentă și ca El să-i dea binecuvântarea cea mai mare, nepieritoare, și anume, imediat și pentru totdeauna. Această binecuvântare nu se limitează la o natură nouă, ci aici este vorba de o putere cu totul nouă, prezentă, care locuiește înăuntru, o putere venită de la Dumnezeu și de aceea o putere divină. Noi avem această putere acum, pentru ca noi să putem

să ne bucurăm de ea. EL ne-a dăruit Duhul lui Dumnezeu, El Și-a împlinit cuvântul. Dumnezeu a trimis în inimile noastre Duhul Fiului Său, care strigă, după cum stă scris, „Ava, Tată!” „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”

Noi am primit nu numai viața veșnică, ci mult mai mult decât aceasta, aceasta înseamnă că în afară de darul acestei vieți noi am primit pe Duhul Sfânt Însuși. Observă că în legătură cu aceasta se spune că celui care crede „în veac nu-i va fi sete”. Aceasta nu se spune despre cineva care numai a fost născut din nou, și nici acolo unde noi auzim numai despre viața veșnică nu se vorbește despre aceasta. Când sufletele au fost numai născute din nou (și nimic mai mult), nu putea fi vorba despre această putere. Căci până în clipa când Dumnezeu a dăruit Duhul Sfânt în Hristos și prin Hristos a existat o dorință mare după lucrurile lumii acesteia. Într-un anumit sens Dumnezeu nu a condamnat aceste lucruri, ci El le-a permis probabil din cauza împietririi inimii. Era posibil ca cineva să fi vrut lumea de acum și lumea viitoare – ca să ne exprimăm așa -, o stare pe care și astăzi noi o vedem la aceia care sunt total orbi față de adevăr și sunt neștiutori față de adevăratul creștinism. Credincioșii nu erau priviți atunci ca fiind total morți față de lume și de carne (firea pământească). În Vechiul Testament nu găsim o astfel de vorbire la sfinții lui Dumnezeu, nici la patriarhi și nici la copiii lui Israel. În tot iudaismul vedem dimpotrivă contrariul; mereu o speranță cu privire la Cel care va veni, însă niciodată în același timp o eliberare totală, actuală, de mersul lumii acesteia ca sistem decăzut, expus judecății. Desigur au fost acțiuni ale credinței, care au un interes mare pentru noi, în care credincioșii pe baza harului lui Dumnezeu s-au ridicat deasupra a tot ce îi înconjura. Dumnezeu ne învață prin ceea ce noi vedem la Abel, la Enoh, la Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise și alții. Dar cu toate acestea nu se poate tăgădui, că la acești oameni, ale căror nădejdi nu erau încă împlinite, într-un timp în care credința nu se putea sprijini pe lucrarea de răscumpărare împlinită, era prezentă până la o anumită măsură o stăruință în lucrurile pământești, deoarece pământul acesta nu era total și în orice privință decăzut judecății.

Dar care este astăzi cauza că o inimă nu este mulțumită cu Hristos? Este pur și simplu din cauză că noi nu am primit încă Duhul Sfânt; este din cauză că eu nu Îl am încă pe Cel care vrea să-mi umple inima până la revărsare cu harul lui Isus; și este din cauză, că eu, cu toate că prin lucrarea lui Dumnezeu mă simt atras spre Hristos, nu am ajuns la odihnă deplină în El. Eu mă preocup încă cu mine însumi, mă târăsc încă în mizeria naturii mele vechi, în loc să mă văd făcut una pe deplin cu Hristos, Cel care este viața mea, prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta este cauza, dacă nu sunt mulțumit numai cu El și năzuiesc după lucruri de valoare minoră, lumești și carnale. Și urmarea acestui fapt nu poate fi alta decât una dureroasă: Dumnezeu nu ne este suficient în toată plinătatea harului lui Hristos! Posedarea și conștienta unui privilegiu aduce cu sine responsabilități noi. Mai întâi înseamnă, ca prin credință să iei în posesiune aceasta. Domnul nu va permite ca noi să ne preocupăm cu aceste lucruri numai ca ceva referitor la mărturia noastră, ci El vrea ca noi să ne bucurăm de ele în puterea pe care El ne-a dăruit-o pentru aceasta.

Ce doresc să fac clar este următorul lucru: creștinismul este prezentat aici în mod desăvârșit și corespunzător înțelepciunii lui Dumnezeu; căci mai întâi ne este prezentată natura divină într-o Persoană care este plinătatea ei și expresia ei completă; în afară de aceasta ne este dăruită puterea care ne face capabili să savurăm toate acestea. Eficacitatea speranței, pe care am amintit-o mai înainte, nu se pierde pentru inimă, căci ea cunoaște acum pe Acela, Singurul care este în stare să satisfacă, deoarece El este o Persoană dumnezeiască, „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit”. Dumnezeu nu îndepărtează de la noi speranța, atâta timp cât noi suntem aici; noi

avem nevoie în această lume de un astfel de imbold. Dacă noi în Duhul savurăm pe Hristos, atunci nu vom mai înseta, chiar dacă rămâne speranța. Hristos, pe care Îl doresc, este Același Hristos pe care eu Îl am efectiv deja acum, și niciodată nu voi găsi în acest Unul preaslăvit nici măcar o urmă de schimbare. Desigur, cândva Îl voi cunoaște mai bine și Îl voi preamări mai mult, căci eu voi fi într-o stare în care slăbiciunea mea a încetat să existe și chiar trupul meu va fi nepieritor și glorificat. Nimic nu mă va mai neliniști, deranja sau îmi va întuneca privirea. Voi vedea, că El este același Hristos care deja acum mă iubește în chip desăvârșit. Nu este o binecuvântare să ști că sufletul nostru Îl posedă deja acum pe pământ așa cum va fi în curând acolo sus? Deci cu toate că noi pe de o parte putem să ducem dorul după ceva – și aceasta este bine pentru noi -, pe de altă parte este tot așa de adevărat că inimile noastre au ajuns la odihnă. Deci noi nu am pierdut speranța ca un fel de motor de antrenare, așa cum el este necesar în această lume ruinată. Dar speranța trebuie să se termine, căci ambele, credința și nădejdea, au ca premisă starea nedesăvârșită a lucrurilor care ne înconjoară în această lume decăzută. Subiectul minunat al nădejzii pentru inima noastră înnoită este Hristos revelat credinței noastre. Noi suntem binecuvântați corespunzător desăvârșirii lucrării Sale, și prin aceasta conștiința noastră și sentimentul nostru au găsit odihna deplină. Chiar dacă vechea creație continuă să existe și noi rămânem cu trupurile noastre în această creație veche, totuși nădejdea este pentru noi un imbold frumos pentru dragoste activă. Nu sunt toate acestea demne de Dumnezeu nostru? Și nu acționează Dumnezeu cu copiii Săi corespunzător dragostei Lui desăvârșite, că El ne-a binecuvântat în felul acesta în Hristos și cu Hristos?

Nu trebuie acum să intru în detalii cu privire la ce are nevoie un suflet în starea lui de păcătoșenie. Centrul omului se poate ajunge numai printr-o conștiință trezită. Și totuși este frumos felul în care Domnul dă acestei femei mai întâi dovada dragostei Lui, înainte ca El să vorbească conștiinței ei. Se are impresia că conștiința nu poate suporta să fie cercetată, dacă mai întâi ei nu i s-a dat mărturia dragostei. Desigur o astfel de mărturie a dragostei în sine însuși nu este suficientă pentru un păcătos; în conștiința lui trebuie să se petreacă ceva, și aceasta găsim noi aici.

Foarte important este acum relația dintre acea putere minunată a Duhului – Izvorul divin al bucuriei în suflet – și acea adorare, despre care această femeie întreabă pe Domnul Isus, fără să îi fie clar ce temă pune ea în discuție. Desigur a fost pentru ea un fel de manevră de deviere; probabil prin aceasta ea a vrut să anestezieze conștiința ei, care într-adevăr a fost atinsă, dar care încă nu era gata să se plece pe deplin înaintea lui Dumnezeu. Oricare ar fi fost motivul ei – și fără îndoială erau multe motive diferite, așa cum cunoaștem foarte bine de la noi înșine – totuși prin aceasta ies la iveală aspecte foarte importante și binecuvântate ale darului Duhului lui Dumnezeu, care slujesc la zidirea noastră sufletească. Căci noi suntem nu numai subiecte ale dragostei lui Dumnezeu, avem nu numai viața veșnică și nu numai am primit Duhul Sfânt, ci în toate acestea Dumnezeu are în vedere un țel înalt cu noi, da, atât cât înțeleg eu, în mod necesar cel mai înalt țel, și anume ceea ce se înalță spre El, și nu ceea ce coboară de la El: noi avem un loc al adorării, și noi avem un loc în slujirea pentru El. Adorarea și slujirea sunt exact cele două lucruri în care Duhul Sfânt ne introduce și în care El ne conduce, prin aceea că El lucrează ca un izvor de apă, care țâșnește în viața veșnică.

Pe primul loc stă adorarea adusă lui Dumnezeu, tatăl; ea este privilegiul nostru cel mai înalt. Așa trebuie să fie – cum ar fi altceva posibil? Însă noi ne găsim încă într-o lume în care se pierd suflete și în care multe alte suflete, chiar dacă nu se pierd, suferă necazuri și au nevoie de slujirea din partea noastră. Mă refer prin aceasta la copiii lui Dumnezeu în starea actuală a

creștinătății – și aici sunt cu adevărat multe nevoi. Lucrarea harului are aici jos un câmp larg de activitate.

Doresc acum să mă ocup numai cu legătura importantă dintre Duhul Sfânt și adorare, pe care Domnul Isus o explică aici. „Părinții noștri”, spune femeia (și prin aceasta ea apără foarte hotărât părerea ei), „s-au închinat pe muntele acesta, și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”. Isus îi zice: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina pe muntele acesta, nici în Ierusalim”. În prezența Fiului lui Dumnezeu dispar astfel nu numai sistemele religioase false, ci și tot ce avea ca revelații parțiale justificare divină, și anume nu numai muntele Samariei, ci chiar și Ierusalimul însuși. Cum se poate așa ceva? Nu putea fi altfel! Cum ar fi putut chiar și Ierusalimul să justifice în continuare locul lui privilegiat, după ce el L-a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu? Ierusalim, cetatea Marelui Împărat! (Psalm 48,2; Matei 5,35) Dacă Marele Împărat ar fi fost primit ca atare, atunci El ar fi ocupat locul Său corespunzător vechilor făgăduințe. Dar tocmai aceasta n-au vrut-o ei, și de aceea El a întors acum spatele Ierusalimului. El a fost lepădat tocmai de aceia care aveau pretenția că sunt cei mai buni și mai înțelepți din popor. Prin aceasta ni se pune clar înaintea ochilor plinătatea harului lui Dumnezeu, și în afară de aceasta ni se arată că și aici harul și gloria sunt strâns legate împreună. Acest păcat îngrozitor a lezat gloria Sa, dar el a oferit harului lui Dumnezeu ocazia să lucreze. Să nu ne înșelăm! La Dumnezeu nu găsim nici o indiferență față de vreun păcat oarecare. Cu toată dragostea Sa față de poporul Său încărcat de vină, El înfruntă totuși orice dezonorare a Fiului Său. El nu poate tolera nici cea mai mică defăimare a Fiului Său, nici măcar atunci când este vorba numai de interesele Bisericii Sale aici pe pământ. În afară de aceasta omul religios a dovedit lipsa totală de valoare a orânduinelor: ele nu au satisfăcut nici propriile lui nevoi și nici nu au contribuit la gloria lui Dumnezeu.

Femeia a auzit la ce se poate aștepta de la Mesia, atunci când El va veni. Ea nu bănuia cătuși de puțin că El Însuși îi vorbea. La El nu se vedea nimic în exterior din măreția gloriei Sale sau din poziția Sa de Judecător divin. Ca Împărat probabil ar fi trimis oștirea Lui și ar fi ars până la temelii Ierusalimul; ca Fiu însă El nu trebuie să spună acum nimic altceva decât aceste cuvinte: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și adevăr.” El, Cel care printr-un cuvânt a creat toate lucrurile, șterge – așa cum I se cuvine – printr-un cuvânt Ierusalimul ca centru al adorării pe pământ. Repet: nu numai sistemele religioase false cad sub sentința judecății lui Dumnezeu, ci și ceea ce se baza numai pe o revelație parțială și se preocupa numai cu omul pe pământ, sau mai exact spus, se potrivea numai pentru primul om; trebuie să dispară, pentru ca Fiul să rămână – Fiul lui Dumnezeu. „Voi vă închinați”, spune El, „la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei.” În Samaria domnea aroganța și necunoașterea; Domnul nu tăgăduiește nicidecum superioritatea lui Israel. Dar să nu trecem cu vederea, că Domnul Isus vorbește în felul acesta numai atunci când El este în afara lui Israel. El protejează pe iudei de dușmanii lor, cu toate că ei L-au lepădat. Ce har! Însă acum a venit timpul pentru lucruri mari. Mereu vom găsi lucruri asemănătoare în căile minunate ale lui Dumnezeu. Domnul lepădat nu neagă poziția de onoare a iudeilor, atunci când ei au folosit-o împotriva Lui. El nu bagatelizează făgăduințele și El nu uită cătuși de puțin realitatea mare și importantă, pe care s-a bazat orice binecuvântare dată până atunci: „Mântuirea vine de la iudei”. Însă El adaugă: „Vine ceasul” – și în timp ce accentuează aceasta, El Se referă categoric la ceasul care venise deja – „și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în duh și adevăr; căci și Tatăl caută astfel de adoratori.” Când Dumnezeu a dat Legea Sa, El a făcut-o în concordanță cu

relația în care poporul Său stătea față de El; Legea cuprindea rânduiești morale pentru carne. Acum are loc această schimbare uriașă: acum, când Mesia a venit și a fost lepădat, Tatăl cheamă și Își formează fiii prin El, Fiul, și le dăruiește Duhul Sfânt, Duhul filiațiunii, pentru ca ei ca adevărați închinători să fie în stare să se închine Lui în duh și adevăr; căci Tatăl caută astfel de închinători.

În comparație cu toate acestea, ce valoare mai au cele pământești, care probabil impresionează solemn ochiul și urechea, și ce Îi aduc aceia care pretind că se închină Lui? Ce înseamnă adorarea adusă de o mulțime de popor, de o națiune întreagă, ori de unde ar veni ea? Nimic altceva decât o contradicție publică în prezența Fiului lui Dumnezeu; și nu numai o opoziție față de El, cu toate că aceasta ar ajunge să întristeze profund o inimă care Îl iubește. Cuvântul lui Dumnezeu arată cât de serios este să te joci cu lucruri care se referă direct la Duhul Sfânt. Duhul mărturisește și astăzi pe Fiul Omului, după ce El a fost lepădat de oameni, dar a fost înălțat de Dumnezeu; și tocmai de aceea Dumnezeu acordă valoare și demnitate Numelui Său, deoarece El, Fiul, este disprețuit de ei din cauza harului și smereniei Sale. Și Duhul este disprețuit, deoarece El mărturisește despre Fiul Omului, care este disprețuit de oameni. Ce demonstrație impresionantă a ceea ce este Dumnezeu și ce este omul!

Nu vedem noi în zilele noastre cum omenirea este mânăată de dureri rele și în orbirea ei năzuiește să răstignească din nou pe Fiul lui Dumnezeu și să batjocorească pe Duhul harului? Se urmărește cu lăcomie cele mai incredibile aberații ale superstiției, și aceasta o fac nu numai aceia care sunt socotiți neștiutori, ci o fac mulți care se fălesc că au cunoștințe, pregătire și au pretenția că o fac chiar cu Biblia. Cu toată mărturia așa de clară, cum o avem în evanghelia după Ioan 4, unde noi auzim cuvintele lui Isus Însuși, acești înșelători își arogă dreptul de a fi poporul lui Dumnezeu, în timp ce ei se închină lui Dumnezeu într-un fel care se dovedește clar a fi o sectă lumească. Orbi, obraznici și total fără grijă leapădă tot ce spune Mântuitorul aici, pornesc la luptă împotriva Duhului lui Dumnezeu.

Numai cine posedă viața veșnică este capabil să se închine, dar și el poate face aceasta numai pe baza puterii Duhului Sfânt dăruit să locuiască în el. Cine are pe Fiul, are viața, și Duhul Sfânt este pentru un astfel de credincios un izvor lăuntric de bucurie; El conduce la cunoașterea și adorarea Tatălui. O altă adorare, care să-i placă lui Dumnezeu, nu există astăzi; Tatăl nu caută o altă adorare decât aceasta. Vreau să vă pun tuturor întrebarea: ești tu un astfel de adorator? Bucuria caută totdeauna părtășie. Supărarea și îngrijorarea conduc la singurătate și ele sunt luate în seamă numai de Acela care este capabil să simtă cu adevărat, să ajute și să elibereze cum nimeni altul nu o face. Bucuria însă devine cu atât mai profundă și se revarsă cu atât mai mult cu cât ea este împărtășită cu alții. Nu vei experimenta aceasta înainte ca să ți se dăruiască Duhul Sfânt.

Vedem cum toate adevărurile stau în legătură unul cu altul. Atâta timp cât sufletele au fost numai născute din nou, unul se putea afla aici, altul probabil dincolo; speranța inimii lor și dorința după venirea lui Hristos îi făcea deseori să izbucnească în tânguire înaintea lui Dumnezeu. Strigătul și suspinul lor cu privire la lunga așteptare se urca spre Dumnezeu, și deseori au implorat ca El să trimită cât mai curând pe Cel făgăduit. Acum însă El a venit în harul divin, a anulat păcatele noastre și prin aceasta ne-a dăruit viața veșnică. În afară de aceasta noi posedăm o putere corespunzătoare acestui Dar al lui Dumnezeu; o putere, care ne face capabili în Duhul Sfânt să ne apropiem de Tatăl; căci prin Duhul atât iudeii cât și păgânii, care cred, au intrare la El.

Bucuria comună și corespunzător adorarea comună sunt caracteristice pentru această revelație minunată a lui Dumnezeu. Aici este vorba despre o strângere, despre o aducere laolaltă de suflete – nu numai despre binecuvântare pentru fiecare în parte în locul unde se află; este vorba (pentru prima dată în istoria lumii) de o alegere în lumea aceasta, despre o strângere – așa cum se spune aici – de o căutare de adevărați adoratori, care împreună își înalță inimile spre Dumnezeu în aducere de mulțumire, admirație și gloriificare. Și de ce? Deoarece toți posedă același Duh, care îi unește spre lauda harului lui Dumnezeu, despărțiți de toți aceia care nu sunt închinători adevărați.

Până în timpul acela toată închinarea era amestecată. Samaritenii se închinau, și nu știau cui se închinau. Pentru iudei era Iehova, Dumnezeul lui Israel, Atotputernicul Dumnezeu al oștirilor, căruia ei se închinau; dar și în acest caz unul stătea aici, celălalt acolo, și până atunci nu a fost nici o încercare de a scoate pe fiecare din starea lui și a-i aduce împreună. Aceasta era și imposibil, înainte să vină Fiul, să înfăptuiască marea lucrare de răscumpărare și să fie dat Duhul Sfânt. Zidul de despărțire exista încă. Dar acum Hristos a venit, și ce ar însemna să mergem înapoi? Ce ar însemna să desconsiderăm pe Duhul lui Dumnezeu? Ce ar însemna să cădem din har și de la adevăr? Putem fi siguri că această decădere mare va veni. Doresc să atenționez sever pe fiecare, și în mod deosebit pe aceia care poartă răspunderea pentru alții: nu lăsați pe copiii voștri, chiar și atunci când nu sunt încă întorși la Dumnezeu, să ia vreodată legătură cu închinătorii falși ai lumii acesteia. Eu nu spun că oamenii, pentru simplu fapt că sunt oameni, sunt capabili să se închine; dar fără îndoială ei sunt responsabili să simtă că ei nu sunt încă închinători adevărați. Este greșit să dai frâu liber copiilor în vreun fel oarecare și să le permiți, deoarece ei nu sunt încă întorși la Dumnezeu, să se amestece cu lumea și să meargă pe drumul lor religios. Vă rog să fiți foarte vigilenți și să nu cedați nici unui argument, fie el chiar numai din curiozitate sau un alt motiv, oricât de rațional ar părea el; căci nimeni nu este așa de iscusit ca diavolul, când este vorba să ofere motive bune pentru lucruri rele.

Nu, dragi prieteni, indiferent dacă sub pretextul a ceva bun sau oricare alt motiv, dacă sunteți solicitați să faceți ceva împotriva voii lui Dumnezeu, totdeauna tratați aceasta ca înșelăciune venită de la acela care odinioară a înșelat-o pe Eva. „Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în Duh și în adevăr; căci și Tatăl caută astfel de adoratori.” Mai este vreo adorare posibilă în afară de aceea care este valabilă înaintea lui Dumnezeu și pe care El o recunoaște?

Recunosc că harul Lui ajunge și acolo unde tu nu poți merge și nici nu ai voie să mergi; recunosc că harul Lui poate lucra pretutindeni, da, nu știu de ce el să nu lucreze, când pentru cei vii și pentru cei morți se fac liturghii; căci harul lui Dumnezeu nu poate fi reținut nici prin păcat. Dacă ar fi așa, că păcatul ar putea să împiedice pe Fiul, atunci noi ar trebui să găsim aceasta chiar în acest capitol. Tocmai pentru că păcatul era prezent, și pentru a întâmpina pe păcătos și pentru a-l elibera, a venit Fiul lui Dumnezeu. Nu mă îndoiesc de faptul că Duhul harului este încă la lucru. Dar să nu gândim că har înseamnă să tolerezi răul sau să-l tratezi cu indiferență. Dimpotrivă, nimic nu condamnă răul așa de sever și fără compromisuri cum o face harul! Și totodată nu este nimic altceva capabil să elibereze un suflet de rău. Căci în timp ce un Altul suferă judecata, cel vinovat este salvat în adevărata dragoste dumnezeiască – nu numai de la moarte, ci și în puterea vieții Sale, ca Cel înviat dintre morți. Astfel Duhul Sfânt dă putere în spre bine; El este puterea binecuvântării și El oferă și bucurie și savurare a acesteia. El este singura forță eficientă împotriva răului din lumea aceasta.

Aceasta este o realitate care ar trebui să lovească pe fiecare credincios în conștiința lui. Te-ai închinat tu vreodată Dumnezeului și Tatălui tău în Duh și adevăr? Sau până astăzi te-ai mulțumit să participi împreună cu lumea și cu religia ei și să ai plăcere de muzica ei, de arhitectura ei și de ritualurile ei? Tu știi foarte bine, că la acestea oricine poate contribui. Un instrument inventat de om, care nu posedă nici inimă și nici conștiință, joacă un rol foarte important într-un astfel de „serviciu divin”. Corespunzător și lumea este desigur binevenită și ia efectiv parte la închinare. Prin aceasta inevitabil se reintroduc metode și principii în alcătuirea serviciului divin. Apostolul Pavel a descoperit această înclinare deja la credincioșii din Galatia, atunci când ei au reintrodus forme iudaice (Galateni 4). Dar ce ar fi simțit și ar fi spus el, dacă ar fi văzut starea actuală? Ceea ce face timpul nostru așa de serios, este faptul că această stare ia forme tot mai rele de la o zi la alta. Această evoluție nu se va opri, înainte să vină acel sfârșit îngrozitor, când Domnul Isus va fi revelat din cer, ca în flacără de foc să facă răzbunare la aceia care nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Nu este scopul salvării noastre acela, că noi deja acum ne închinăm în Duh și adevăr?

Orice inimă, care nu are nici o dorință care nu s-a împlinit în El, va dori să-L laude, și anume în părtășie cu toți aceia care sunt la fel de binecuvântați. Ea va refuza să se unească cu aceia care sunt încă neștiutori cu privire la har și la păcat, și de aceea nu pot avea părtășie nici cu Tatăl și nici cu Fiul. Dorința Lui va fi, ca această adorare să aibă loc numai în puterea pe care Dumnezeu o dă prin Duhul Său pentru aceasta. Căci în acest scop Dumnezeu a trimis pe Duhul Sfânt din cer. Cum ar putea cineva care cunoaște această putere, care conduce pe copiii lui Dumnezeu în adorarea lor, să fie mulțumit cu o altă călăuzire în afară de cea a Duhului Sfânt, care lucrează suveran în Adunare prin cine vrea El? Fiul lui Dumnezeu, care revelează pe Tatăl, este punctul central al oricărei adorări; premisa necesară este darul Duhului Sfânt ca puterea din noi, care ne face capabili să ne bucurăm de Dumnezeu și să-L preamărim așa cum I se cuvine. Ea este numai pentru adoratorii adevărați, care cunosc pe Tatăl. Un fel de adorare inferioară este preocuparea cu sine însuși și cu alții și permanent să cântăm numai despre privilegiile noastre proprii.

Zidirea de sine, oricât de prețioasă este ea, nu este adorare, căci ea se adresează credincioșilor, și nu Tatălui și Fiului. Desigur învățătura dată la locul ei este foarte binevenită, și recunosc, că sufletele noastre sunt înviorate și zidite când noi ne preocupăm în adorare cu Tatăl Domnului nostru Isus; dar rămâne de asemenea adevărat că lauda noastră comună, care se înalță spre Dumnezeu, trebuie să fie totdeauna ținta propriu-zisă a adorării, în timp ce la slujire harul și adevărul lui Hristos coboară oarecum pentru ca sfinții să fie zidiți. Chiar și aducerea de mulțumire, cu toate că este o parte veritabilă a adorării, mi se pare a fi forma cea mai de jos a adorării creștine, și anume de aceea, pentru că ea este expresia bucuriei noastre pentru ceea ce *Dumnezeu a făcut pentru noi* și nu pentru ceea ce este El Însuși. Pe cât este de adevărat și rămâne adevărat, că noi ar trebui să avem sentimentele care se cuvin pentru ceea ce El a făcut *pentru* noi, totuși noi ca și copii ai Lui suntem așa de binecuvântați, că noi ar trebui să ne deschidem inimile la revelațiile Duhului, ca să cunoaștem *ce este Dumnezeul nostru în Sine Însuși*, și să ne bucurăm de El pentru aceasta. Toate au locul lor; Dumnezeu cunoaște starea sufletelor noastre, și noi avem voie să aflăm cum El ne conduce efectiv prin Duhul Său Sfânt.

Frați și surori, doresc să mai spun altceva pe scurt. Domnul nu spune, să adorăm pe „Tatăl”. El ne face cunoscut, că „Dumnezeu este Duh; și cine Îl adoră pe El, trebuie să-L adore în duh

și în adevăr”. Foarte sigur, adorarea creștină nu este o chestiune de forme, dar de aceea ea nu este mai puțin reală, pentru că este spirituală. Sunt ocazii în care Duhul lui Dumnezeu călăuzește adorarea adusă de Adunare în mod deosebit spre Fiul, și sunt alte ocazii, pe care nici nu trebuie să le amintesc, când Tatăl stă pe prim plan. Se poate întâmpla că Hristos stă în mod deosebit pe prim plan ori în caracterul Său ca Domn, ori în harul Său, ori că odihna noastră desăvârșită în Dumnezeu este gândul dominant la adorare. Prin aceasta nu vreau să spun că una din aceste forme exclude pe celelalte, ci numai că deseori se simte cum un aspect sau altul al binecuvântărilor noastre oferă sunet și caracter adorării. O liturghie este desigur oarbă pentru aceste diferențe și ar lipsi-o de conținut. Realmente sufletele nu pot recunoaște și prețui aceste diferențe acolo unde darul și acțiunea Duhului Sfânt nu au pătruns.

Desigur totul este numai har. Nu cunosc altceva care să arate mai bine cât de bogat binecuvântați suntem noi, ca faptul că noi nu numai cunoaștem pe Tatăl și avem voie să ne bucurăm în El, ci și că noi, așa cum spune Romani 5,11, ne lăudăm în Dumnezeu. Deoarece noi suntem împăcați cu El și prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat, cunoaștem dragostea Sa, ne lăudăm cu El ca *Dumnezeu*, și anume din simplul motiv, pentru că noi știm că întreaga natură sfântă a lui Dumnezeu, cerințele sale morale au fost așa de desăvârșit împlinite și satisfăcute, că noi în Isus Hristos, Domnul nostru, suntem binecuvântați pentru toată veșnicia și prin aceasta știm că în Dumnezeu nu mai este nimic care în dreptate să nu se desfășoare pentru totdeauna în favoarea noastră. EL, Cel care urăște răul și îl detestă pe deplin în natura lui, și de aceea nu poate tolera nimic, despre care El știe, așa cum știm și noi, că răul mai este în noi, a fost glorificat așa de desăvârșit prin Hristos cu privire la noi, că El se poate odihni acum cu dragoste deplină. Noi ne putem acum apropia de El cu bucurie nesfârșită și cu mulțumire. Nu că acum orice act de disciplinare a noastră ar fi de prisos; aceasta ar fi cu siguranță o pierdere și un pericol pentru noi, atâta timp cât noi suntem în carne pe pământ; dar disciplinarea, de care avem parte, vine acum de la el ca Tatăl al nostru (compară cu Evrei 12 și 1 Petru 1,17). Fără îndoială Tatăl nostru este Dumnezeu, dar este important pentru noi să înțelegem diferența între natura lui Dumnezeu și relațiile noastre cu El, corespunzător învățăturilor Scripturii. Este de mare importanță să cunoaștem această relație intimă cu Tatăl, care, așa cum ne face cunoscut Ioan, este caracteristică tocmai pentru copilașii familiei lui Dumnezeu. Pe de altă parte – ce măreț, că triumful salvării constă în aceea că noi am obținut pace cu *Dumnezeu* și avem voie să ne lăudăm cu El, căci toată Ființa Sa acum în Isus și prin Isus poate să se odihnească și în noi.

Astfel ne bucurăm că El este Tatăl nostru – și aceasta pe drept; însă cu aceasta se leagă pericolul că noi ne mulțumim cu aceasta și pierdem din vedere odihna noastră adâncă și desăvârșită în Dumnezeu (1 Petru 1,21). Prin aceasta vreau să spun, că acolo unde inima nu s-a supus pe deplin dreptății lui Dumnezeu, nu se va înțelege în totalitate profunzimea salvării, așa că în mod obișnuit este mai multă încredere în relația cu *Tatăl* și nu are loc o relație reală cu Dumnezeu ca *Dumnezeu*. În felul acesta ia naștere o lipsă în prețuirea lucrării lui Hristos, și atunci de cele mai multe ori lipsește foarte mult înțelegerea slavei Sale. Însă acolo unde pătrunde lipsa în credință și în starea inimii, aceasta se recunoaște totdeauna prin lipsa de îndrăzneală în adorare, precum și desigur prin umblarea practică; căci aceste lucruri sunt strâns legate unul de altul. „Fiindcă am primit o Împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem lui Dumnezeu o slujire care să-I fie plăcută, cu respect și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”” (Evrei 12,28.29). Căci „... și Isus, ca să sfințească poporul cu însuși sângele Său, a suferit dincolo de poartă. Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocorirea Lui. Căci noi n-avem aici o cetate care rămâne, ci suntem în

căutarea celei viitoare. Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (Evrei 13,12.15)

Eu nu trebuie să mă scuz pentru aceste remarci generale referitoare la întrebările practice ale creștinismului și adorării. Este bine să vedem cât de mult stau binecuvântările noastre și responsabilitățile noastre în legătură cu darul Duhului Sfânt, nu numai cu nașterea din nou, care a fost și înainte de venirea lui Hristos, ci mult mai mult cu darul Duhului Sfânt ca urmare a revelării Fiului și a lepădării Lui. Am văzut, că aceste binecuvântări au putut avea loc numai prin aceea că Fiul a fost aici pe pământ în smerenie și dragoste și că El dăruiește această binecuvântare atât pe baza gloriei Sale cât și a smeririi Sale. În capitolul anterior am văzut că nașterea din nou nu este legată de un anumit timp și ea este descrisă de Domnul detaliat ca și condiție preliminară universală și necesitate pentru Împărăția lui Dumnezeu, fără ca El să spună vreun cuvânt despre prezența Sa aici jos și despre lucrarea Sa de răscumpărare. Nici până astăzi un credincios cu înțelegere spirituală nu pune la îndoială necesitatea nașterii din nou din căderea în păcat. Credincioșii Vechiului Testament au fost la fel născuți din apă și din Duh ca și credincioșii Noului Testament. Însă în evanghelia după Ioan capitolul 4 ne este arătată o binecuvântare, care a putut fi revelată abia cu venirea Domnului și pe care Dumnezeu în harul Său nemărginit a dăruit-o. Căci – și aceasta este realmente adevărat – părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos! Această binecuvântare se bazează pe lucrarea de răscumpărare, chiar dacă în locul acesta nu este direct vorba de ea. Eu cred că motivul pentru aceasta constă în aceea că harul lui Dumnezeu trebuie prezentat acum în toată plinătatea lui: slava Fiului (tocmai în smerenia Lui) și ca urmare a acestui fapt darul Duhului Sfânt dat celor care cred.